

Előfizetési ár:

Egy évre — — 4 forint.
Fél évre — — 2 forint.
3 hónapra — — 1 forint.
1 hónapra — — 40 krajc.

Szerkesztőség

és kiadóhivatal a „Csongrád” könyvnyomdájában, (Grünwald Ferenc-féle ház), hova a kéziratok és előfizetési pénzek is küldendők.

CSONGRÁD

TÁRSADALMI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos sor egyszeri beiktatása 10 kr., két hasábos 20 kr., három hasábos 30 kr. Legalább háromszori közlésnél a fele díj számítatik. Bélyegdíj külön 30 kr.

Nyilttérben

minden egyes sor 20 kr. Bélyegdíj külön 30 kr. Kéziratok visszaszolgáltatására nem vállalkozik a szerkesztőség

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Felelős szerkesztő:

DR. CSONGRÁDI GÁBOR.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KRAJCZÁR

Csongrád, 1890. aug. 3.

Ő Felségeik a király és királyné, s velők az egész magyar nemzet családi ünnepet ült I. évi július 31-én, vagyis a mult csütörtökön, mikor t. i. Ő Felségeik ifjabb leánya, a Budapesten született Mária Valéria főhercegnő Salvator Ferencz főherceggel örök frigyre lépett. Szerete e hazában, ahol csak magyar szivek dobognak, buzgó fohászok szálltak e napon az egek urához, az új házaspár tartós és zavartalan boldogságáért; s minden igaz hazafi együtt örült a felséges öröm szülőikkel, s az uralkodó ház többi tagjaival.

Nem hatalmi érdekek s politikai tekintetek hozták létre a főhercegnő házasságát a deli, fiatal főherceggel, hanem a szerelem. — Két fiatal szívnek egymásiránti láng-nyúlása egyesíté az oltár előtt a fejedelmi jegyeseket.

Annál a hagyományos dinasztikus hűség-nél s példányszerű ragaszkodásnál fogva, melylyel a magyar nemzet, a legelső magyar ember, a koronás király iránt minden ha viseltetni szokott, még akkor is osztoz- nek a magyar nemzet Ő Felségeik családi örömeiben, ha a nemzet s a koronás kirá- lyia közt, a nemzet érdekei s aspirációi le- hető előmozdítása tekintetében nem lett volna is oly folytonos az egyetértés, mint a milyen az 1867-ik évben megtörtént kibé- külés és koronázás óta, köztudomás szerint volt. Mert a magyar ember alkotmányos felfogása szerint bármely vétség s törvény- sértés követhessék is el, a nemzet jóléte, alkotmánya és jövője ellen, az mindig és kizárólag a koronás király tanácsosai, a mi- nisterek rovására esik. — Ezek felelősek a nemzetnek.

A nemzet ezen magasztos örömét csak kiterjedtebbé, egyetemesebbé, bensőbbé és mélyebbé tette az a tény, mely egyszers- mind annak állandóságát is már előre bizo- sítítani látszott, hogy t. i. az 1867. évi kie- gyezés, egy oly uralkodó hozzájárulása ál- tal jött létre, kinek neveltetése, s addigi uralkodása oly irányban, s befolyások alatt történt, melyek az 1867-ik évi kiegyezést, s az ez által érvényesített 1848. évi törvénye- ket nemcsak az uralkodó ház érdekeire, ha- nem még a monarchia fenállására is veszé- lyeseknek tüntettek fel; továbbá az a vég- hetetlen lelkiismeretes pontosság, melylyel Ő Felsége a koronás király uralkodói tény- kedéseiben az alkotmányossághoz általában s különösen, az 1867-ik évi kiegyezés tar- talmához alkalmazkodott. Így érte el Ő Fel- sége a király azt, mi hasonló előzmények után egyetlen más uralkodónak sem siker- ült, hogy t. i. őt nemcsak, mint uralkodót, hanem mint alattvalói atyját is a magyar nemzet minden osztálya, tehát az egész nem- zet osztatlan szeretete környezi.

A nemzet és király közt 1867-ben lé- tesült kibékülés remény sugara azonban már akkor kezdett derengeni, midőn Erzsébet

királyné magasztos alakja Magyarország földjén megjelent. Aki idegen származása dacára a szabadságtól és jogaitól meg- fosztott magyar nemzet keservét megértet- vén, nyelvét s történetét megtanulván, va- lóságos őrangyalává lön a nemzetnek. Nem- zetünk elévülhetetlen hálája és szeretete még a késő unokáknak is regélni fog e ki- rálynéről, kit nem egyszer láttunk zokogni velünk; midőn a nemzetnek gyásza volt, ki- nek a magyar nemzet lojalitásába és a di- nasztia iránt való hűségébe helyezett bizal- ma mindenkor rendíthetetlen volt. Ki fel- séges férjével egyetértésben gyermekei ne- veltetését is akként eszközölte, hogy azok egyszersmind magyarnak Árpád véreből valóknak tekintésük magukat.

Ezért volt örömtünep a magyar nem- zetnek július 31-ike. Ezért vettek részt leg- őszintébb fohászaikkal a nemzet milliói az ischli fényes menyegzőben, s ezért esdettek velünk együtt zavartalan boldogságot és ál- landó örömet, ugy az örömszülők, mint a fenséges ujházastársak számára.

„Csongrád”-nak van igaza.

A helyi sajtó feladata, az illető község szellemi és anyagi haladása s jólétének elő- mozditása lévén; ebbeli kötelessége teljesi- tésében gyakran jön azon kellemetlen helyzetbe, hogy oly ügyekkel kell foglal- koznia, melyek egyéni érdeket érintenek. Mi az illetőknek önként értetőleg zokon esni, s azokat, kik találva érzik magukat a cikkszerzőjének és legtöbbször a lapnak is ellenségévé szokta tenni.

Különösen gyakori ezen kelletlen hely- zet, oly helyen, mint Csongrád, ahol cse- kély s nem kellőleg iskolázott olvasó kö- zönség mellett két lap áll fönn. Egyik az év elején keletkezett „Csongrád,” másik pe- dig, a több mint 3 év óta a hatalom kizá- rólagos birtokában levő községi párt, s il- letve annak elnöke Réti Ferenc s társai érdekeinek támogatására létesített „Tisza- vidék.”

Hogy ezen, a magán érdekek támo- gatása és istápolására létesített és fentar- tott lap, minden olyan törekvést s közle- ményt, mely az ő urainak a közjó előmoz- dítása tekintetébeni tehetetlenségét, s a közjó kárára a multban elkövetett hibáit, bűneit s azok következményeit deríti fel, s az ezek leplezésére használt frázisok, édes- getések értéktelenségét mutatja ki, minden tőle kitelhető módon, az ilyen népboldogi- tóktól pedig sok minden kitelik, iparkod- nak diskreditálni, gyanúsítani s lehető gyű- löletes színben tüntetni föl: az természetes.

„Csongrád” azonban, mindezek dacára is teljesíti kötelességét. S hogy „Csongrád” részén van az igazság, azt a felhozott in- dokon kívül, még azon körülmény is bizo- nyítja, hogy a „Csongrád” azon cikkére, melyekben a „Tiszavidék” magasztalásaival szemben, Szivák Imre képviselő ur érde-

mei valódi értékekre szállítottak le; a „Ti- szavidék” 22-ik száma „Kinek van igaza?” című sugalmazottnak látszó közleményé- ben azzal iparkodik a képviselő ur reputa- cióját tatarozgatni, hogy hiszen a „Cson- grád” emberei is, kik Szivák ur első meg- választásánál is hathatósan működtek közre szintén dicsérték Szivák urat, míg pártjához tartoztak, sőt a választás előtt, (egy évvel)? aláírási ívet is köröztettek, melyen becsü- letbelileg kötelezték magukat arra, hogy bármely körülmények közt okvetlenül Szivákra szavaznak. Most azonban, mert Szivák nem az ő érdekeiket hajhássza, ellene agitálnak.

Nohát a „Tiszavidék” hivatott cikké- nek ezen, s egyéb állításai is, mind szem- szedett valótlanságok. Ezekből csak annyi az igaz.

Hogy Szivák ur, egy Csongrád váro- sából Félegyházára elköltözött szegény mes- ter embernek a fia, s így félig-meddig cson- grádi is lévén, a „Csongrád” emberei azon jó reményben, hogy Szivák urban, a város- nak a ministeriumoknál előforduló ügyében egy munkás közbenjárót, támaszt találnak, első megválasztása alkalmával hathatósan közreműködtek. Továbbá:

Hogy midőn Szivák ur 1886-ik évi no- vemberben Csongrádon léte alkalmával, a községi párt s illetve Réti Ferencz feltéte- leit, melyektől támogatásukat függővé tet- ték, ezek közt különösen a liquidacionális összegre vonatkozót is visszautasította, s ezt a Csemegi Antal ur házában összegyűlt számos választóval azon kijelentéssel, hogy a községi párt egy síró gyermek, mely azt sem tudja mit akar tudatta, s egyszersmind arról is biztosította az ott volt számos vá- lasztót, hogy a községi párt feltételei közül, az ezek által különösen ellenzett két felté- telt, a rendezett tanács visszaállítására, és a liquidacionális összegre vonatkozót t. i. soha sem fogja elfogadni: csak ezen nyi- latkozat tétéle után s önként értetőleg, annak megtartása re- ményében gyűjtettek az aláírás- sok Szivák ur kívánata folytán. Az aláírás ivec azonban a fentebbiek folytán csak a teljesen biztos választókkal irattak alá, és így a községi párthoz tartozókkal nem is közöltettek. — Ennek megtörténtével aztán, a községi párt is gyűjtött aláírásokat, ezek azonban, valószínűleg, hogy azt mondhas- sák, hogy ők vannak többségben, az aláírás ivecet a pártjukhoz nem tartozó, s már a másik ivnek is aláírt választókkal is aláírat- tak. S ily módon, értesülésünk szerint, a községi párt több aláírást mutatott be Szivák urnak, mint amennyit a „Csongrád” em- berei bemutatnak.

Hogy aztán a községi párt által kimu- tatott több aláírás, s azon tény, hogy az 1886. év vége felé megejtett megyei kép- viselő választásnál a községi párt jelöltjei választattak meg; Szivák urat dacára annak, hogy előte többször kifejtett, és indokol- tatott, hogy ha a liquidacionális összeg céljait

elvonatik, a legközelebbi nagy árviz katasztrófát fog okozni dacára adott szavának arra indították, hogy a községi párt támogatásának megnyerése, s megválasztásának biztosítása végett a községi pártnak, előbb már általa is elfogadhatlannak nyilvánított két feltételei is elfogadják, vagy talán Szivák ezen szözege is az az annak folytán elpártolt párthívek büne.

A fentebbiek után azt hisszük, nem szükség tovább bizonyítgatnunk, hogy akik Szivák urnak Csemegi ur házában tett nyilatkozata után, az ő újbóli megválasztására aláírtak is, ezen aláírás által Szivák urnak későbbi, fentebb már említett tette folytán, nemcsak örökösen pártján maradni, hanem még csak újbóli megválasztásakor sem voltak kötelezettek reá szavazni. Tény azonban az, hogy Szivák azon számítása beteljesült, hogy azoknak nagyobb része is rá fog szavazni, kik újbóli megválasztására először aláírtak, részint mivel aláírásaikat vissza nem küldte, részint mivel a liquidationális összegnek céljától elvonása által előállandó veszélyt oly fenyegetőnek nem látták. De az is tény, hogy a katasztrófa, amint előre meg volt mondva, s irva tényleg be is következett.

Hogy pedig Szivák urnak fentebb is említett, azon ténye, hogy ő a községi párt támogatásának megnyerése végett ezen pártnak a liquidationális összegre vonatkozó feltételét is elfogadta s nem az, hogy érdekeiket hajhászni Szivák megszűnt, volt az oka annak, hogy előbbi párthívei tőle elpártoltak, az onnan is kétségtelen, hogy mikor Csemegi Antal ur, 1887. évi január havában, a hozzá összehívott számos választóval Szivák ur azon levelét közölte, melyben ez, Csemegit, s általa a községi párthoz nem tartozó választókat arról értesítette, hogy a községi párt feltételeit elfogadta, Szvoboda Ferencz választó, akiről pedig senki sem állíthatja, hogy Szivák urat saját érdekeinek a ministeriumoknál vagy bárhol való előmozdításával terhelte volna, nyomban felmondta Szivák urnak a hűségét, s azt indítványozta, hogy Szivák he-

lyett más szabadelvű párti képviselő jelöltet léptessenek fel! — Ezt azonban az értekezlet azért nem fogadta el, mivel Szivák további felvilágosításokat ígért, miket azonban megadni addig huzott halasztott, míg végre az teljesen elmaradt. Az első párthívek többi tagjai pedig, s épen azok, kik magán ügyekben nem igen vették igénybe Szivák ur szivességét aztán később s legnagyobb részt akkor szüntek meg Szivák ur párthívei lenni, mikor Szivák ur alkujának Szvoboda Ferenc által előre látott káros következményei többé el nem tagadható tények alakjában mutatkoztak. Ezek köztudomású tények. Cikkirónak tehát mikor magáról s társairól vévén mértéket, Szivák régi hűveinek elpártolását sértett érdekében eredményeképp tünteti fel s így tudva állít valótlanosságot, nincs igaza.

De ugyan, hogy is keresné, és követné egy olyan egyén az igazságot, aki jobb tudomása dacára azon szemérmetlen valótlanosságot állítását sem resteli megkockáztatni, mintha a csongrád sövényházi ármentesítő társulat megalakításában „Szvoboda uré volna a főérdem.” Hát ugyan nem Szivák és Réti Ferencz urak voltak azok? kit a grf. Károlyi Sándor ur által a társulat megalakítása ügyében Budapestre összehívott értekezleten arra bírták grf. Károlyi Sándor urat, hogy az egyesítés feltételeinek megállapítására, Csongrádra összehívandott, ugynevezett érdekeltségi közgyűlésre, nem az érdekeltek birtokosok, hanem Réti Ferenc s társai hívtak meg. Hát ugyan a Csongrádra 1888. évi június 26-ára az egyesítés, s illetve a társulat alakítás feltételeinek megállapítása végett összehívott gyűlésre, ahol tehát a csongrádi birtokosok érdekeit grf. Pallavicini, s mások ellenében megkellett volna védeni. Szivák lejött-e? Nem! Hát barátja Réti Ferenc az egyesítés, — társulat alakítás — feltételeit, a budapesti megállapodás, s az 1884. évi XIV. t. c. 2 § sa világos rendelkezése, utasítása dacára formulázta, s jegyzőkönyvbe vétette-e? Nem. Ezek a mulasztások, a csongrádi ártéri birtokosok törvé-

nyes érdekeinek ezen elárulása hozta reánk, árviz által kétszer, a belviz által is kétszer elöntött emberekre, azon terhet, hogy a csanyi reten készült új gát s. a. t. költségeit is ép úgy kell fizetnünk, mintha nekünk se lett volna semmi gátunk.

Végre cikkiró azon állítása is, mintha végzett dolog lett volna, hogy ha a társulat megalakul Szvoboda Ferencz lesz a társulati elnök, szintoly valótlan, mint cikkiró többi állítása. Ez már csak azért se lehetett végzett dolog, mivel tudomásunk szerint Szvoboda Ferenc se őgróf Pallavicini, se grf. Károlyi Sándor urtól, vagy ezen urak képviselőitől, se pedig a csongrádi — s. a. t. birtokosoktól nem kért pártfogást, s annál fogva ígéretet sem nyerhetett. De különben is, mi érdekből aspirálhatott volna Szvoboda Ferenc egy oly tiszteletbeli állásra, mint az elnöké, s épen grf. Károlyi Sándor urral, vagy őgrf. Pallavicini képviselőjével szemben? Oh boldog együgyűség!

Arról azonban biztosíthatunk mindenképp, hogy ha Szvoboda Ferenc kért volna a majdan megalakulandó társulatnál alkalmazást, se a kívánt hivatal könnyebb, vagy biztosabb elnyerhetése végett, se pedig más valamely célból a csongrádi ártéri birtokosok érdekei rovására soha se követett volna el olyan mulasztást, melyet Szivák és Réti Ferenc elkövettek.

Figyelmeztetés.

A vidre és csukásér fokozatos elzárására vonatkozó tervek és költségvetés, mint az a néhány birtokosnak mintegy hathéttel ezelőtt kézbesített alispáni hirdetményből is kitűnik, f. hó 4-én vagyis holnap d. e. 10 órakor a város tanácsstermében tartandó gyűlésen fog tárgyalatni; mire a csongrádi vidre és csukáséri birtokosok figyelme ezton is felhívatik.

— A birtokosok értekezletének utóhatása. Birtokosági gyűlés volt a múlt vasárnapon; a meghívókön az „elnökség” volt aláírva. A birtokosság igen szépszámban megis jelent és sokáig türelmesen várakozott a t.

szére, hogy az egész forradalmi idő alatt Nagyváradon lakott.

Igen... a nagyszombati esata volt az, melyről a kormányzó Kossuth Lajos azt mondotta, hogy a termopilei szorosnál Leonidas által vívott csatához hasonló ez a világtörténelemben! Melyre nézve javaslatot is tett, hogy készítsék egy arany tábla, s ebbe véssék be miad az élő, ugy az elesett Nagyszombati hősök neve, nehogy ezek is névtelen hősök maradjanak! de ezen indítvány a szörnyű országos bajok miatt elmaradt, illetve, nem fogatosított.

Elszorul a lelkem még is egy gondolatra! Mídon hőstünk a ravatalon fektűt, fölhívtam a helyi 48-as honvédegylet elnökét írásosan, hogy ezen napon s ezen órában temetetik el egy 48-as honvéd s nagyszombati hős, tehát hívja föl ő az egylet tagjait, hogy e szerény bajtársuk temetésére megjelenjen sziveskedjenek!... Egyetlen egy — n. Fodor István honvédtiszt — jelent meg, pedig a bucsuztatóból — melyet Sántha készített s énekelt el — megtudhatták volna a 48-as honvédek, hogy a szerény halott Schwachat, Pákoz, Mór, Nagysarló, stb. terein s összesen tizenegy nagyobb csatában vett részt; mely csatákban a golyók megkímélték életét s Csongrádon kelle testét a földnek visszaadai, még pedig élte dec. 46 ik évében.

Ez azt észleltem, hogy betegsége csiráját a Jöselstadti börtönből hozta, de erős, szívós természete hosszas küzdött a betegséggel, mely végre még is kioltotta azt az életet, melyet az ellenség golyózápóra megkímélt.

F. hó 22 én délután buzgó ima között koszorúzták meg a Söhlya család nő tagjai az unjann emelt szerény sírmlékét.

A „CSONGRÁD” TÁRCZÁJA.

A sirkereszt.

Mottó: „Megállj vándor! kit vélsz e sötét sirban?
Egy nagyszombati hős, nyugszik itt az Urban.”

A sírok honából, a temetőből jövök egy szerény családi esemény színhelyéről, hol egy még szerényem sírkő, illetve a hit, remény s szeretet szimbolumával jelzett márvány anyagu kereszt állított föl egy sokat szenvedett magyar 48-as honvéd emlékére; ki a csongrádi temetőben alusza végalmát amaz új napig, midőn — hitűk szeretést — az angyal harsonája fölébreszti az örök bíró trónja előtti számadásra.

A sírkőre eme rövid szavak metszvék:

„Söhlya János,
48-as honvéd és
nagyszombati hős,
* 1826 † 1872.
Söhlya család n. m. feled
A hon állja emléked.
R. I. P.

Az újabb nemzedék már csak a történelem olvasása után tudhatja, hogy milyen esata vivotott Nagyszombat utcáin 1848. dec. 18-án a függetlenségi harc vitéz katonái által az osztrák hadsereg ellen, hol az ellenség fegyveresei száma 20,000 volt, míg a honvédek némelyek szerint 1900-an, mások szerint 2000-en voltak, tehát egy a mieinkből tíz ellen küzdött s mégis a csata reggeli 8 óráig tartott! Es mégis kérdés marad, hogy ha sírú kőd nem száll a vívókra, győzött volna-e az osztrák sereg? mert nem egy eset történt olyan, hogy a

vitéz honvédek szoronszegezése előtt a tizszeres osztrák erő megfutott, de így a szerény csapatocská egyes, vagy öt-hat tagját száz és több osztrák rendes katona kerítette be főleg már akkor, midőn a honvédek nagy része elhullott.

Történeti esemény, hogy Guyon a honvédtest vezére annyira lelkesítte honvédeit, hogy egy zászlóaljából csak tizenhárom ember maradt életben. A mire — ha büszke lehetne a csongrádi temető — büszke lehetne arra, hogy e tizenhárom életben maradt honvéd közül egyet ezen temetőben takar a sír! Itt nyugszik ami drága halottunk viszontagságos életpályája után s sinokdékásan — jelképileg mondva kiszólhatna sírjából, hogy: „Megállj vándor! kit vélsz e sötét sirban?”

Igen a tizenhárom életben maradt nagyszombati hősök egyike a mi drága halottunk, kit midőn az osztrákok nagy erejének egyik csapata néhányad magával meglepött s a megadásra — fegyvert mellének szegezve — fölszólított, engednie kelle s foglyul esett. Innen osztán kevesed magával — mert társai elhullottak, vagy meakültek Csehországba Josefstadthba hurcoltatott hadi foglyoként.

Itt sanyargott Kossuth bundként! 1849. június haváig, honnan elszuppoltatott a honzselég, melyről az okmány kezem között van. Hogy be nem szorított az osztrák, hadseregbe, oka az volt, mert alacsony természetű lévén, nem títotte meg a mértéket s így néhányad magával (pár kecskeméti fiúval) hazakerkezett s Nagyváradon mint német-szűességő dolgozott s nehogy később a világsi katasztrófa után türelmesek, az éi barátságomra a főcshmes-ter — Szlafkai — oly bizonyítványt állított ki ré-

elműködésére; de Réti Ferencz ur volt szives meg nem jelenni, dacára annak, hogy Piroška István bíró ur küldőncét is meneztetett a t. elnök urért, — így azután többek felhívására, már régebbi határozat alapján a gyűlést Piroška István bíró ur nyitotta meg. Hol is id. Kádár Henrik ur a töle megszokott modorban szépen indokolt ajánlatára a kilencs végleges és örök felosztása egyhangulag a gyűlés által elfogadott. Együttal a már most meentesített kis rétnék ez alkalommal leendő szinte örök felosztása is egyhangulag elhatározott. Költség kimelés céljából tétetvén a kis rétnék ez alkalommal leendő örök felosztására az indítvány. Ezen örök felosztások megkezdésének szükséges előmunkálatok teljesítésére 30 tagu bizottság is nyomban megválasztott, méltányosan a nagy birtokokok közül 10, a közép birtokokok közül szinte 10, a kis birtokokok közül is, néhány lényegtelen felszámolás után szinte 10 egyén. — A gyűlés tárgysorozata ezzel kimerítettvén, eddig nem tapasztalt szép egyetértéssel immár berekesztendő lett volna, midőn egyszerre megjelenik az, akit már senki sem várt, — a mindennek megmondhatója, a birtokosság kedves elnöke Réti Ferencz ur, s midőn tudomást vett a gyűlésnek mikénti szép lefolyásáról, valószínűleg azon indokból, hogy még ő nélkül is mertek valamit határozni, vagy már a töle megszokott közüzködési viselkedésből az ő egyedüli nézetét a közönség nyakába varrni megkísérelte. — Szana-Szityi — mondja a török. — Milyen eb-öl? vagy tiszter tett kísérletet véleményének elmondására, de a birtokosság áthatva a nagy tisztelet és szeretettől, mindannyiszor olyan szívrható bizalmi nyilatkozatokat zúdított záporként, szeretett elnökére, melyből kétségtelenül levonhatta Réti Ferencz ur népszerűségének szilárdasára való következtetéseit. A bizalmi nyilatkozatok különbözőségéből és a szemek villogásából ítélve, sok oldalú érdemei lehetnek a t. elnök urnak, mert azon nemes hűvel és némelyek által még görösös argumentumokkal is fűszerzet ömlengések, majd nem példátlanul teszik ama ragaszkodást, melylyel különösen a birtokosság szeretet elnöke iránt törhetlen hűséggel viseltetik, ugyansyira, hogy midőn a lelkesültség már tetőpontjára hágva, némelyek szívök kívánságának alig ellenáthatva, ökleikkel is kezdetek hajlandók lenni a szívélyes közlésekre. A t. elnök ur látván és hallván mindezeket, annak kijelentésével, hogy majd megmutatja ő, hogy ki parancsol, valószínű azon észszerű elv villant meg agyában, hogy bár s z ó g y o n a f u t á s, de hasznos — a gyűlés színtéréről elmenekült; s követte, mintegy 30-40 ember által, a város ház udvar másik sarkában rögtönözve a rákosi országgyűlést, második, de bővített kiadásban. — Itt ismét Reinhard Ferencz birtokos által válogatott ékes szavakban, jól átgondolt szép beszéddel üdvözöltetett, mire a

t. elnök ur, talán mert találva érezte magát szintén válogatott kifejezésekben válaszolt, melyben végre nem hajtható bejáratásokkal és dobálódzott — a gyűlést újlag megayította, a felettebb érdekes gyűlés további folyamáról tudomásunk mincsem, miután annak jegyzőkönyvét Maksa Bandi a rögtönözött jegyző ur senkivel sem közölte.

Igy folyt le a vasárnapi birtokossági gyűlés. — Es mi azt hisszük, hogy ha a kedélyek továbbra is hangolva lesznek az ilyenemű enyelgések ismétlésére — hát így rövid időn Réti Ferencz ur még közelfogható és hideg vízzel borongatható nyilatkozatait is bírn fogja a polgártársak jól kiérdemelt, de nem irigylendő bizalmának.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Engedje meg, hogy becses lapjában a t. olvasó közönség tájékoztatása céljából elmondhassak egyet-mást a „Tiszavidék“ 22 ik számában, Jó tanácsok „Kri-Kri!“ urhoz című K. a. betűk alatt közölttekre.

Nem magam igazolására teszem azt, hanem tekintve azt, hogy a „Tiszavidék“-ben név nélkül szokták megrágalmazni az embert, vagy mások neve alatt, — bár jól tudja a közönség, kik azok a művelt diplomás urak és így tudom jó magam is, hogy azok maguk a társ-szerkesztő urak, tehát ő hozzájuk szölok, — értük meg egy-mást. Mert, aki másnak jó tanácsot akar adni, annak el is kell fogadni, ha jó szándékkal nyújtják. — Jó tanácsom és figyelmeztetésem a következő:

1-ör. Tollat azért, hogy mást, különösen egy nőt, aki ööknek soha nem vétett: rágalmazzanak sem Tekintetes Eder János urnak, aki diplomás böcsés professzor, — sem Tekintetes Tari István megyei gyakornok urnak, aki tartalékos hadnagy, kézbe venni nem illik; mert a nagy közönség azt fogja gondolni, hogy diplomás urak is lehetnek nevelten, gomba pokrócok, ez pedig kvalifikált emberekre nagyon megalázó dolog. Pszt.

2-ör. Ha már hirlap szerkesztéssel szerencsétlenkednek, legalább ne irjanak igaz kocsiának szegényére válló, buta gorombaságokat M ü s i n t é r n é v a l a t t; mert az, sehoggy sem egyeztethető össze, hogy egy Tekintetes diplomás művelt tanár, vagy katonatiszt s i n t é r l e g y e n: vagy egyik, vagy másik. — Miután pedig ööknek a diplomát más adta és elég rosszul tetted, — a s i n t é r t i u s t p e d i g ö n k é n t v e t t é k f e l a T e k i n t e t e s u r a k, h á t, h a m á r o l y a n a g u s z t u s u k, a k k o r n e v á l t o z t a s s á k a s z e r p e t, h a n e m m a r a d j a n k m e g e g y m e l l e t t, a s i n t é r s é g m e l l e t t, a d i p l o m á r ó l p e d i g é s a r r ó l, h o g y ö ö k m ű v e l t e m b e r e k m o n d j a n a k l e, — p s z t - p s z t.

3-ör. Ne defeniálják öök azt, hogy ki a művelt ember; mert ahhoz öök egyáltalán érzéketlenek, fényes bizonyosság adtak irmodoruk és lovagias maguk viselete által eddig már annak, hogy diplomájuk d. e. r a, neveltenek és gorombák, — p s z t. p s z t.

4-er. Ne irjanak öök vádjelentést életveszélyes fenyegetésről; mert az hazugság, hamis vád, — ne irjanak a kaszinói panasz-könyvbe toakodiaról, mert az is hazugság, hazudni pedig diploma Tekintetes uraknak még sem egészen illő dolog; ám tehát nagyon pszt.

5-ör. Ne vessék szemére senkinek sem, hogy ilyen szegény, olyan szegény; mert például azt, hogy én szegény vagyok egyáltalán nem tagadom, nem is szégyenlem. — Volt ám egykor Eder János Tekintetes ur is nagyon szegény, ha megengedi hát észbe jutatom; mert valószínűleg a nagy hazafiú, gondok közepette, elfelejtette azt, hogy mikor Sámecöl, az erdőesőzi szaktanfolyam ki végzése után, Csongrádra hozta a nagy lovag eszmákat, hát akkor egy ideig Bogdy Mihály táplálgatá, később pedig én adtam neki lakást ingyen a Kádár Imre nagy apám házában, hogy legyen hová lehajítani árva fejét — s az a öök által oknéltül, galádul meghurcolt szép Heléna — Madonna, az ezánta meg ént és az ön által mértir koszorúhoz jutott jó nejt, s adott eenni, adott hitvány ruháskát, hogy legyen mivel testület befedni. Vagy hiszen ez már régen volt ugy-e Tekintetes Eder János nagy adót fizető birtokos, okleveles tanár ur?

Lásza kedves tekintetes ur, én nem tagadom, hogy néhány ööhöz hasonló műveletlen száju embert nyakon vertem igaz, de polgártársaimat leg szentebb a kótmanyos jogától is nem tagadtam sem pénzért, sem ingyen soha, ilyen szerepre csak Tekintetes Eder János diplomás birtokos, lapszerkesztő ur vállalkozott és fog jövőre is vállalkozni; — tehát sokszorosan pfi és nem pszt.

6-ör. Ne tessék a Tekintetes uraknak azt állítani, hogy nekem birócsen semmiféle képesítvényem, mert majd megint csakosan hazugságban maradnak Van nekem olyan oklevelem, a mit szivesen felmutatok az arra kíváncsiaknak, amely oklevél nem

harmadrendű, e s a k e l é g s é g e s t a n i t ó i o k l e v é l, hanem a gépészetről kiadott igen jó sikerű képesítvény, a minak értéke van mindentűt. As Eder János ur elégséges tanítói oklevele pedig szakértők véleménye szerint csak a csongrádi iskolaszék irgalmasságot gyakorló kegyelméből lett egyszer véletlenül elalítható és értékesíthető, vidéken csak szerény sajt-takarónak válnék az be, — tehát Tekintetes ur, én mondom azt most, hogy hátrább az agarakkal, — az olyan diplomával, a mit a nagybácsi végtelen befolyása után is csak elégségesre állítottak ki, pedig én tudom, hogy ön milyen szorgalmasan vette a tanórákat Pesten a műveltségről és a tisztesség tudásáról, a „Kövér tétűhöz“ címzett, negyedrendű lebuty kocsmában nem volna szives ezt is eltagadni a Tekintetes ur.

7-er. Nagyon kérem a Tekintetes urakat, ne méltóztassanak az én existenciám kétségét emlegetni; mert én mindég tisztakezü, becsülletes ember voltam, azért vagyok szegény is, én nem nyaltam le a járásbírósgától a stempiket az iratokról, pedig én is voltam ott napdíjas, nem idegeníttem el senkinek halála után ócska nadrágjait és egyéb ingóságait; nem bitoroltam soha mások tulajdonát képező vagyont. Sem pedig a rágalmazásomra galádul emlegetett apátlan, anyátlan árvák vagyonát szélnek nem eresztettem, azoknak az árváknak a vagyona, ha éppen tváni akarják a Tekintetes rágalmaszó urak, ott van Torontálvármege árvaszékénél, mintegy 58 ezer forint összegben, gondnok Zombori Rónay Endő, nagy birtokos. — Jó volna ugy-e Tekintetes ur, azt a kis pénzt elmenteni! — Tehát kérem, olyan vagyonról beszélni, annak szelbe eresztését valakire ross lelkűen reá fogni, amit öök soha sem láttak, szerentem egy kicsit — gorombaság nélkül mondva — mégis csak szemtelenség. — Szóval vegyék tudomásul a Tekintetes urak, hogy én soha semmit nem loptam, egy betűt sem, haem ösmerek egy olyan legénykét: Tekintetes Borka Tari Istvánt, a ki szegényli, hogy atya paraszt ember, a nevét is úgy paraszton i-vel írja, hát ez a kis csutka bornyú, ha már a más becsületét ellopni nem sikerült neki, hát a diplomája mellé lopott egy árva y betűt, — úgy hiszi, hogy most már művelt, okos, becsülletes, n e m e s u r i ember; — pszt, Tekintetes ur! hátrább az y-al, nem illik egy bárszony nyereg, tudja már no, hogy kire, én nem mondom ki, mert mindjárt azt mondják rá, hogy műveletlen vagyok. — Ugyan kérem a Tekintetes urakat, nem szégyenlik magukat, nem tartják azt csunya dolognak, ha valaki nemességet akar lopni.

Végezetül azt ajánlom Eder János tekintetes urnak, hogy miután ő nem rendelkezik nagy testi erővel, mint én — azonban az ujjai elég hosszúk arra, hogy a csongrádi zenekedvelő fiatalok pénzén vett, s a járásbírósgától már nagy ideje általa elemelt kis bögdöt kezelni tudja, ne tartsa zár alatt ezután azt, hanem itt helyben és vidéken is, valamelyik vályogvető bandához álljon be véle kis bögdőnek, nálánál delibb termetű és azomorubb ábrázatu kis bögdöt képzelni sem lehet, olyat még Fáyol Károly sem látott soha; — ajánlom pedig ezt azért, mert ha már gyenge diplomája után hiressé nem lehet, legalább az a bögdő kifogja emelni őt a közönséges és csak elégséges képzettségű diplomás emberek sorából.

Es most Tekintetes urak, ne vegyék rossz néven, ha kijelentem, hogy én ööktről soha többé tudomást nem veszek, én tölem irhatnak az öök által hirlapnak nevezett kapcira amit akarnak, ha azonban kedvök úgy tartja, hogy csekély személyemet vagy családomat továbbra is bántogatni nem tartják szégyenletes műveletlenségnek, akkor csak arra kérem, hogy kerüljék az alkalmat a találkozását illetőleg, mert tetszik tudni, hogy a kezem hamar eljár, s ha netán nemes ábrázatjukon felhám folytonosság hiány lesz kopatatáható, annak oka én nem leszek.

Ifj. Kádár Henrik.
okleveles gépész.

H I R E K.

T. előfizetőinket, kik hátralékban vannak s az azokat, kik június hótól a lapot megtartották, tisztelettel kérjük, hogy hátralékaikat s előfizetéseiket beküldeni sziveskedjenek. A kiadóhivatal.

— Kiténtetések. A fővárosi lapok hírei szerint Mária Valéria király kisasszony esküvője alkalmából Baross és Vekerle miniszterek a Lipótrendet Szilágyi igazságügyminiszter pedig a titkos tanácsosi méltóságot kapták. — Ezeket felül számos a tudomány, művészet és iparterém érdemeket szerzett egyén is kap kiténtetést.

— A tanfelügyelőség. A csongrád megyei tanfelügyelőség ideiglenes vezetését Kakuji Károly f. Lő 23-án kezdette meg ténylegesen. A tanfelügyelő

Nem látom érdektelennak elmondani egy epizódot honvédünk életéből, ugyanis:

Az ötvenes években megöszült Kun-Majsára, s egy tekintélyes család lányát vette el. De ezen házasságon nem volt istenálás, csakhamar szétváltak, amikor honvédünk ott hagyta feleségét s Kecskemétre ment segédül dolgozni.

Neje fölhevta a főkapitányságot, hogy egy csavargó dolgozik Kecskeméten minden igazolvány nélkül, tehát toloncoztassa a főkapitány azonnal Majsára.

A főkapitány megnyolc ad naposza, hogy azonnal nem szabad neki Kecskeméten tartózkodni!

Honvédünk irt nekem azonnal, hogy mitevő legyen már most ő?

Ea azonnal igen kimélytelen hangu levelet irtam G. főkapitánynak ilyen formán: „Kimutattam már Kecskemét város azon 20 hold földet, melyet igért Sohlya Jánosnak, ki Kecskemétért be áll honvédnek? Tessék ezt teljesíteni, s akkor az ő földjéről, mint kecskeméti birtokost eltoloncoztatni. Különben Sohlya Jánosnak aligha nincs akkora joga Kecskeméten lakni, miut magáak a főkapitány urak!“

Bizony nem szóltak ott többet Sohlya János hoz, ott lakhatott ameddig neki tetszett; de ő s m kaptam ingerültségben irt kemény levelemre választ.

Később Csongrádra tette át lakását honvédünk s itt érte utól a kimélytelen halál fagyos keze 1872-ben. Nehogy egészen jeltelen legyen a sir, ahol nyugszik, tettük a főtebb mondott irással jelzett keresztet sirjára.

Nyugodjék békén ez a nagy idők egyik szerény, de vitéz bajnoka! s az örök világosság fényeskedjék neki!
Schlya Antal.

ség hivatalos helyisége Szegeden, a Burger-ház emeletén van.

Halálozás. A Csongrád városban létező állami tanítóképző életéből előnyösen ismert igazgató: Dékány József, városi tisztviselőnek Hódmezővásárhelyen, folyó hó 30-án reggel 5 órakor hosszu szenvedés után életének 62, boldogházasságának 20-ik évében történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei f. évi augusztus hó 1-én d. e. 8 órakor az ev. ref. új templomban tartandó ima után, számos rokonság kíséretében s nagy részvét mellett tétetett az arany temetőben örök nyugalomra. Béke poraira!

A budavári királyi palotát. Ő Felsége a király civilistájából kibővíteni elhatározván, az alapozási munkálatokkal foglalkozó munkások, az eddigi adatok szerint, mintegy 4 méter mélységben 71 drb. részint első Lipót, — részint Bacskay korabeli aranyat találtak, mit a helyett, hogy a hatóságunk kijelentettek volna potom áron elpredálták.

Vesztett kutya városukban. F. hó 1-én egy fekete színű, vörös nyakkendővel ellátott kis kutya harapta meg: Borbás Henrik Imre nevű és Gyöngyösi Mátyas Mihály nevű fiát; mindkettőt kezén, Borbás Henrik udvarában s ugyancsak Borbás kutyáját is megharapta. Hogy a kutya veszett volt többre állítják, mert többen látták az utcán kocsogrogai. Hatóságunk szülőktől a kutyát kéri megvizsgálás végett, hogy vajon veszett-e? s csak aztán teszi meg a szükséges intézkedéseket. Persze a szülők ezt nem bírják elfogni — hisz tudva levő dolog, hogy a veszett kutya mindenféle futkos a merrelába viszi — így tehát szándékukban van valami szentesi kuruzsló emberhez átmenni gyermekeikkel. A madár pusztító urak inkább a hasznos madarak helyett az ily veszedelmes állatokat vehetnék célba.

A királyné s a magyar fiúcska. Gasteinban az utóbbi napok egyikén a királyné rendes sé táját végzi. Utközben egy kis magyar fiú vonta magára a királyné figyelmét. A két éves gyermek, a ki nevelőjével mulatott a zöldben, a királyné látára felkiáltott: „Ott megy a néni!” — A királyné mosolygott s magyarul kérdezte az élénk fiúcskától: „Hogy hívna, gyermekem?” — „György, néniém” — felelt a gyermek bátran. A nevelő azután megmagyarázta a fiúcskának, hogy az a néni nem „néni,” hanem a királyné. Másnap, mikor a kis György meglátta a királynét, lekapta kis szalmakalapját, s tele tödővel kiállította: „Eljén a királyné néni!” — „Te nagyon kedves gyermek vagy,” — felelte a királyné s megsimogatta a gyermek örömtől sugárzó arcát.

A legújabb honvédholttest Vizaknán. E hó 27-én a vizaknai nagy aknából ismét került föl egy honvéd holttest. Teljesea meztelen volt, az előbbi öthöz hasonlóan márvány fehérségű és kaucsukszertű ruganyossággal bíró hatalmas, izmos, jól táplált 185. cm. magasságu alak. Fejjel felfelé, mintegy erős lökés folytán jött fel s pillanatra mintegy a vizez alatti látszott és azután esett vissza és uszott oldalt a vízszinén. Melle közepén egy, bal oldalán két lösebb látható, egy golyó pedig a száján át fejebe haladva a koponya hátsó részén jött ki. Homloka bal felső részén tompa mélyedés, melybe egy kis ujj egészen beledugható; jobb karjának környéke táján 6—8 cmnyi erős sérülés, mi lehet kardvágás, vagy a belkés által okozott zuzódás. A holttest boncolására hir szerint egyetemi orvos-tanárok fognak leutazni Budapestről és Kolozsvárról.

Gyűjtsük össze a csontokat! A m. kir. kereskedelmi minister f. évi 24914 sz. a. kelt rendeletével a csontoknak szorgalmas és rendszeres gyűjtésére hívja fel a közönség figyelmét. A csontok gyűjtése azért hivatalos, mert abból igen jó műtrágya készíthető. Az idézett ministeri rendelet utal arra, hogy hazánkban már eddig is több műtrágyagyár van, melyek csak igen nehezen szerezhetik be a gyártáshoz szükséges anyagot, miután nálunk még csak kevesen foglalkoznak csontgyűjtéssel s azok legnagyobb részben használatlanul pusztulnak el. A csontgyűjtés tehát közgazdasági érdek, s azért gyűjtjük e csontokat; melyeket a temesvári Sacel-testvérek műtrágyagyára bármikor készséggel megvásárolnak.

Földröngések. Tegnapelőtt reggel 3 óra 20 perckor és 3 óra 45 perckor Rohrbachban több földlökést éreztek délkeletről északnyugatraak menő irányban. A lökések két órai időközökben követték egymást. Az utolsó lökés miadig a legerősebb volt. A múlt éjjel, miat Temesvárról távirják, a Herkules (földbőve) rondkivált erős földröngés volt, mely a földrendégek közt roppant izgatótságot keltett. Fél 12 volt, amikor két heves lökést éreztek, mely az épületeket megérintta. Számos vendég ijedten rohanta folyosóra. A földröngés keletnyugati irányu volt.

A Dunából kifogott honvédtiszt. Erosiaél, a napokban egy, már teljesea feloszlásnak tudult férfi holttestét fogták ki a Dunából. A holttest csak egy régi katonatiszti zubbony és nadrág rongyaiba volt burkolva. Azt beszélik, hogy a szerencsétlen egy honvédtiszt volt, kit a nyomor kergetett a halálba.

CSARNOK.

Tapasztalatok a szerelem hőmérségéről a lányoknál.

Kissé kényes, jobban mondva, tán hálátlan dologba kezdtem most, midőn a lányok szerelméről holmi statisztika felét írni kezdék. No, no, de ne riadj vissza kedves olvasó! Szinte látni vélem, mint nyílnak meg az arcok, s mint készülnek abba hagyni az olvasást, hogy statisztikáról szóltam. Ments Isten! nem akarok én unalmas adatokkal előállani; nem. Jó magam is csak távolról szeretem megtekinteni az unalmas, folyton számokkal bimbáló statisztikát. Más természetével próbálkozom én meg.

Hosszu évek tapasztalatainak eredménye ez s adatait már nagyrésztben készen kaptam, csak keveset gyűjték ahhoz én magam. Komoly, erős megfigyelésű emberek írták azokat s én összehasonlításaim alkalmával mindegyiket helyesnek találtam. Magaméra vonatkozólag szintén hiszek igazságában, különben ki-ki ítélhet felőle. Természetes azonban, hogy csak férfiak és ifjak, mert hisz a nőbe igazságot látják, a lányok meg érzik. Mondottam, sajátos természetű dolog ez, s mibe kezdtem, de ma már mindenre akad vállalkozó. Mindamellett is, nem egyedül a vállalkozási szellem, hanem a vélemény, hogy ifjainknak hasznos dolgot hozok tudomásukra, indított adataim összeállítására.

A lányok szerelme, az időt tekintve három szakaszra osztható. Az első szakasz a tizenegyedik évtől a huszonötödikig tart és ez forró szakasznak nevezhető. A második a huszonötödik évtől a negyvenedikig tart s ez a meleg szakasz. A harmadik a langyos szakasz, mely a negyvenedik évtől az ötvenedikig terjed.

Lássuk most a szakaszokat részleteiben. A forró szakasz, mint említém, a tizenegyedik évtől a huszonötödik évig tart. Változatai a következők: A tizenegyedik év a szemérem, szelidség, angvalli ártatlanság ideje. — 15-ik év. Saemelt lesülti, ha férfival beszél, bár rátekinthet szeretne, mit lopva meg is tesz. Ha ifju volt beszédese, tette hasonlót, de bátorságot előbb szerez; rátekinthet és elfut. 16-ik év: Nagy átalakuláson megy keresztül. Szívében új világ nyílik. Valaminek mindig hízával van, még nem tudja mi az, de az ifjuval már örömmel enyeleg. A 17-ik évben már tudatára jön az előbbi hiánynak s leánytársaságban sokat beszél arról, hogy milyen legyen az a férfi, a kit ő megszeressen, 18-ik év: A pipó asztal mellett sokkal többet foglalkozik; a cifraköltést megszereti. 19-ik év: Ohajtja a férfiak társaságát, a legnagyobb örömmel van együtt ezekkel, nem bánja, ha társai között irigyeket szerez is. 20-ik év. Szépségének s egyéb kiváló tulajdonainak hangzatos tetszik neki, szereti, hogy ezek által imádkot szerez. 21-ik év: Nem bánna már, ha férjhez menne; a férfiakkal bővebb beszédbe bocsátkozik, sőt alkalmat keres a velük való találkozára. 22-ik év: Akad több kérésje, de nem teteszen neki, ő más akar. Még nagyon válogatós. 23-ik év: A kérők elmaradnak, pártján megijed, kezdi bánni könnyelműségét, de még a kétségbeeséstől távol van. 24-ik év: Minden mulatságon, bálon, majálison, lakodalmon megjelen. Haragszik azon férfiakra, kik övegy nőt vesznek el, nem leányt. Ellenszenvel van a fiatal lányok iránt s nehezten azon ifjakra, kik velük mulatnak.

Második vagy meleg szakasz (25—40-ig). Huszonötödik évében kezdi komolyabban venni a dolgot s csodálkozik azon, hogy még nem asszony, holott már az lehetne. 26-ik év. Még mindig az ifjak iránt rokonszenvez jobban, s hogy velük találkozhassék, ifju lányok társaságát keresi, el-tíri ezek csináltságait, sőt jó tanácsadójuk lesz. 27-ik év: Unni kezdi a bohó ifjak s fiatal lányok társaságát, mert töltik sokat kell eltűnnie s inkább a komoly férfiakhoz hajol. 28-ik év: A katonákat — ha ifjak is — még mindig szereti s irántuk kiváló érdeklődést tanusit. 29-ik év: Valahányszor lefekszik, mindig különböző gondolatok foglalkoznak el és sőhajt. Ha felkel busul. Meglehetősen keveset beszél. 30-ik év: Borzad azon gondolatától, hogy vén kisasszony; nem szereti, ha az életkor előtte beszélnek. 31-ik év: Az öt özködés tovább tart, mint valaha. 32-ik év: Mulatságokba még mindig elmegy s jó előre iparkodik táncosokat szerezni. 33-ik év: A túlkört még ugyan nem veti meg, de félve tekint bele s szűlt hajszálait egyenként kitépi. 34-ik év: Fölteszi magában, hogy bárki megkéri, hozzá m gy. Nem válogatós többé. 35-ik év: Kis gyermekeket szereti velük játszik, csókolja őket. 36-ik év: A táncot és egyéb ifjukori mulatságot megveti s hangosan beszél, hogy nem táncol többé, (mert nem viszik) Gyakran busul és sir magában. 37-ik év: A templomban mindig ott van. Gyakran jár keresztelőre stb. Általában ily dolgok iránt érdeklődik, de kelepőjébe kerülni most legkényebb. 38-ik év: A férfiakról általában rossz véleményvel van, így beszél róluk a fiatal lányoknak is, mit azok el nem hisznek. Megkezdődik köztük az el-lentés nézetek harca. 39-ik év: Gazdaszony lesz valamely rokonánál. 40-ik év: Mindenbe beleegyező, hajlékony lesz, de maga is tanácsot tanácsra halmoz.

Harmadik, vagy langyos szakasz. (40—55 ig.) Negyvenegy éves korában sokat olvas és sir. Nagyon komoly lesz, de mindamellett is bőbeszédű. 42-ik év: Még mindig van reménye, hogy férjhez mehet. Ninonnal vigasztalja magát, kinék még ötven éves korában is voltak imádói. A bibliaiól különösen Sora esete érdekli őt. 43-ik év: Fűrelmetlen s rossz kedvű lesz. A pletykát nagyon szereti. 44-ik év: Ház-sórtos lesz. Szobaleányát rajta kapja, hogy egy ifjuval enyeleg és jól megébálja. 45-ik év: Bajos kedvét találja. A házasságról a legkisebb tréfát magára magyarázza és haragos lesz. 46-ik év: Az emberekkel meghasonlik s inkább a kutyákat és macskákat kedveli. 47-ik év: A leányokat inti, hogy a férfiak kelepőjébe ne kerülnének s lehetőleg rossz véleményű iparkodik bennük irántuk keltetni. 48-ik év: Vászárokat, bálakat, komé-diókat kedveli. Kitűnő kritikus. 49-ik év: Fényesen tud a lemondásról s önmegtartózkodásról szólanokolni. Az apaca klastromot dicséri s minden fűt buzdit, hogy pap legyen. 50-ik év: Rokonának gyermekeit nevelni akarja, velük zsebtöltődik s az any-jával nem ritkán nézeteltérésben van, de szemben fellépni nem mer, hanem annál többet beszél háta mögött. 51-ik év: Győngy-ének száma folyton szaporodik: nyálánkságra hajol. 52-ik év. Külső eködésével környezete ellenszenvét kelti fel. 53-ik év. A legjobb házasság közvetítő. 54-ik év. Nem veszélyes többé. 55-ik év. Előgedetlen a világhelyével, morfondíroz és meghal.

Ezek im az eddig szerzett tapaszlatok. A három szakaszt még a következőképp is lehet meg-nevezni: A tizenegyedik évtől a huszonötödikig terjedő az ideá-lizmus, a huszonötödiktől a negyvenedikig terjedő a realizmus, és a negyvenedik évtől az ötvenötödikig terjedő a lemon-dás kora.

Berti Gerő.

Nyomtatott a „Csongrád” könyvnyomdáában.

Szerkesztői üzenetek.

A július 28-ki községi és a július 31-ki megyei közgyűlésről szóló közlemény, valamint a „A velencei oroszlan” folytatása is tárgyhalmaz miatt maradt ki a jelen számból.

HIRDETÉS.

Hirdetmény.

A körös-tisza-marosi ármentesítő és belvizzabályozó társulat műszaki részletes ártérfejlesztése befejeztetvén: az ártérfejlesztési térképek s az ezek alapján, ugyszintén a földadó-kataszter felvételeivel egyezően készített egyéni birtokivek, ártértelekkönyvek és ezeknek segédkönyvei a társulat ártérületének nagy terjedelmére való tekintetből s könnyebb hozzáférhetés indokából, a következő helyeken tétetnek ki a társulat központi választmánya által közszemlére, ugy-mint:

1-szor. A békési, mezőberényi, körös-tarcsai, gyomai, endródi, mezőturi, szarvasi, nagszénási, csabacsúdi, szentandrás és öcsödi határrakra vonatkozó ártérfejlesztési munkák Szarvason, a társulat békés-báboc-kai szakasz-igazgatóságának hivatalos helyisé-gében,

2 szor. A kunszentmártoni, teési, fábián-sebestyeni, mágoctsi, derekegyházi, cson-grádi, szentesi, szegvári és mindszenti határrakra vonatkozó ártérfejlesztési munkák Szentesen, a társulatnak a szentesi ref. egy-ház piactéri bérházában levő ártérfejlesztési hivatala helyiségében,

3-szor. A kenyere-téglási, hódmezővá-sárhelyi, földedái, lelei, makói, tápéi és sö-vényházi határrakra vonatkozó ártérfejlesztési munkák Hód-Mező-Vásárhelyen, a társulat mindszent-apátfalvi szakasz-igazgatósá-gának hivatalhelyiségében.

A közszemlére kitétel 1890. évi au-gusztus hó 1-ső napján kezdődik és bezá-rólag ugyanez évi augusztus hó 30-ik nap-jáig tart, mely napokon a közszemlére ki-tett ártérfejlesztési munkák d. e. 8 órától 12 óráig, d. u. 2 től 5 óráig tekinthetők meg, s az említett munkák ellen érvényesítendő panaszok és felszólamlások, a fentirt he-lyekre kiküldendő társulati közegek által vétetnek fel, ugyszintén az érdekelt telek által írásban beadandó panaszok is ugyanott vétetnek át.

A közszemlére kitétel ideje alatt pa-nasszal, illetőleg felszólamlással lehet élni:

a) a birtokos neve, lakhelye, házszáma, birtokiv száma,

b) a birtokrészlet térképszelvényi és helyrajzi száma, dűlőjének neve, földadó ka-taszteri térfogata,

c) a birtokrészlet vízszini fekvése, víz-szinenkénti térfogata és ártérbe tartozó össz-területének mennyisége ellen.

Az írásosan beadandó panaszok a tár-sulat közgyűléséhez intézendők s a szóbeli uton bejelentendő és a társulat kiküldött közegei által felszólamlási lajstromokba fog-lalandó panaszok, — melyeknek felvétele a panaszló fél, vagy törvényszerű képviselője által a felszólamlási lajstrom illető té-teleinél aláírandó, — szintén a társulati köz-gyűlés elé terjesztetnek be.

Az 1890. évi augusztus hó 30-ik napján tul beérkezendő panaszok nem fognak sem elfogadhatni, sem figyelembe vétetni.

Kelt Szentesen, 1890. július 17-én.

A körös-tisza marosi ármentesítő és belviz-szabályozó társulat

központi választmánya.